

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Præstantia Gratiae Dei & Felicitate Hominis eâ donati Considerationes XXXVII.

Lamparter, Heinrich

Monachii, 1657

XXXVI. De signis Gratiae præsentis, & Perseuerantiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46645)

CONSIDERATIO XXXV. 311

stantiâ solidissimâ. Hinc animo calor ad aspernandas temporalium, quæ vocantur, rerum imagines; & ad profequenda omnibus exemplis ea, quæ solida, vera, & æterna sunt. Atque ita *iustus ex Fide vivit. Rom. 1.* Quæ panis veritatis Divinæ alit eum, & roborat, inflammat & animat. O Pater æterne, panem hunc supersubstantialem da nobis quotidie, ut eius virtute semper maneamus, & procedamus in sanctâ Gratia tua, usque ad montem Horeb.

CONSIDERATIO XXXVI.

De signis Gratia & Perseuerantiæ.

I. **Q**Uæ propter, fratres, magis satagite, ut per bona opera certam vestram vocationem, & electionem faciatis. Hoc enim facientes non peccabitis aliquando. Sic enim abundanter ministrabitur vobis introitus in æternum regnum Domini nostri. 2. Pet. 1. Multos ea sollicitudo premit, an sint in Gratia: sed
NON

non vna est omnium ratio. Nam alij sunt mentis ignauæ, qui, cùm norint, se nunquam satis obsequi Deo, opportunè importunè ipsis instanti, vt satagant suæ salutis, meritò tanguntur hac cura, Angelo Custode stimulos admouente, vt vel sic tandem adacti, Deo ad meliora perfectioraque vocanti dent manus. Atque vtinam talium non in omni conditione, ac statu sint plurimi! Quotus enim quisque est, qui studeat explere partes officij sui; qui non resiliat à culmine perfectionis ostensæ sibi, ac pæne iam datæ; qui maximos animi prouentus non negligat, detentus haud rarò nugis nugarum? Vt meritò multi solliciti esse possint de statu animæ suæ, ac dicere cum Dauide, *Psal. 118. Amputa opprobrium meum, quod suspicatus sum.* Magnum sanè opprobrium, si quem, ex vocatione sua, & multiplici adminiculo, Gratiâ Dei cumulatum esse oportet, contingat eâ forsan excidisse, aut in propinquo esse, vt excidat? cuius rei tanta sæpe sunt argumenta, vt non tantum

tūm

CONSIDERATIO XXXVI. 313

cum suspicioni sit locus, sed iustæ formidini. Alios verò probæ mentis, cum pro viribus allaborent Spiritui Sancto, nonnunquam tamen ea cura incessit, an etiam Deo sint grati. Atque hoc vel naturali ex pusillanimitate, vel ex dispositione Dei, pro maiore animæ bono, præsentiam aliquando suam celantis; vel denique ex ingenua charitate, sibi ipsi non satisfaciente, & magis magisque Deo placere, ac grata obsequia præstare optante. His etiam consilium à principe Apostolorum allatum sufficet, ut satagent per bona opera certam facere suam electionem, omni sollicitudine sua proiecta in Deum, cui certum est omnia bona placere. Hoc enim facientes non peccabunt aliquando, & ius eorum ad introitum regni æterni abundantius fiet. Atque hoc modo, cum certa in seipsa fuerit eorum electio, nihil ut ex parte sua desiderari patiantur, quod necessarium sit; non attinet ipsos etiam de illa fieri certiores, aut Deum à lege sua recedere, qua iudicavit.

P.   dicauit

edicauit nobis expedire, vt securi non
 simus, & hoc funiculo charitatis iden-
 tidem ad meliora ducamur. Et verò
 meretur hoc eius dignitas, vt ipsi cre-
 damus tantisper, qui fidelis, & potens
 est depositum nostrum seruare in illum
 diem, & neminem in se sperantem finit
 confundi: quique ita nos coronat im-
 misericordia & miserationibus, vt ope
 sua multiplici præueniat nos, & comi-
 tetur, & subsequatur. Estque hoc
 ipsum tenerioris argumentum amoris,
 nolle fieri certiolem de tuis rebus, quia
 malis ab eius dulci & sanctissima vo-
 luntate totus pendere, in tempore, &
 æternitate: sicut ingenuus filius non
 est sollicitus de patrimonio suo, sed de
 obsequijs patri præstandis, certus ei cu-
 rare se esse. Ita S. P. Ignatius maluit, si
 Deo placeret, incertus de sua salu-
 te morari in terris ad eius obsequia,
 quàm, certus vt esset, absolui citò à cor-
 pore. Et alius apud Ludolfum *de vita
 Christi* p. 2. c. 50. cum audisset, reuela-
 tam esse cuidam diuinitus damnatio-
 nem

CONSIDERATIO XXXVI. 315

nem suam, respondit; Benedictus sit Deus in omnibus. Ego nihilominus non desperabo, sed duplicabo, ac triplicabo pœnitentias & alia opera bona, quæ cœpi, donec misericordiam consequar à Deo, qui pater est multo pijsimus.

II. *Quoniam tu, Domine, singulariter in spe constituisti me. Psal. 4.* Incertum quidem est nobis, an simus in Gratia. Quia, vt S. Augustinus ait *de corrept. & grat. c. 13.* id occultari opus est in hoc loco, ubi sic cauenda est elatio, vt etiam per *satanam Angelum, ne extolleretur, tantus collapsizaretur Apostolus.* Et mox, *Illa præsumptio in ista tentationum loco non expedit, ubi tanta est infirmitas, vt superbiam possit generare securitas.* Nihilominus tamen humana quædam, & moralis certitudo non obest, sed omnino procuranda est nobis. Quod tum fiet, cum ea, quæ ad instaurandam, ac seruandam Gratiâ requiruntur, fecerimus, pro virili nostra lumen vultus diuini, quod super nos est signatum, sequendo. Qui.

bus rebus eousque certitudo succrescet, vt interdum excludat omnem formidinem actualem oppositi; maximè si intima quædam lætitia cælestis addita fuerit. Tunc enim cum Regio Vate dicemus; *In pace, in idipsum dormiam, & requiescam.* id est, animo tranquillo simul me ad somnum componam, & quietissimè dormiam, omni sollicitudine Deo relicta; qui singulariter in spe constituit me, vt habitem in ea, velut in tutissima domo.

III. *Benedictus Deus, qui non amouit orationem meam, & misericordiam suam à me. Psal. 65.* Sufficiet nobis hoc vnum pro signo Perseuerantiæ, vt alia passim enumerata hîc repetere opus non sit. *Cum videris, inquit S. August. non à te amotam deprecationem tuam, securus esto, quia non est à te amota misericordia eius. Quamdiu ergo hîc sumus, ait idem, hoc rogemus Dominum, vt non à nobis amoueat deprecationem nostram, & misericordiam suam, vt perseueranter oremus, & perseueranter misereatur. Non enim*
 oportet.

CONSIDERATIO XXXVI. 317

oportet, ait Sanctus Diadochus cap. 97. quandoque quidem orare, quandoque vero non eos, qui volunt tabern suam abijcere; sed potius dare operam orationi semper, in custodia mentis. Perseueremus igitur in oratione, qua petamus hoc tam singulare Perseuerantiæ donum, & de obtinendo ipso timendi locus non erit. Et vt Sanctus Hieronymus ad eundem Psalmum addit, Suppliciter Dominum deprecemur, vt aperiat aures suas ad preces nostras, & ipse nos, data peccatorum remissione, de presentibus arumnis eripiat, sibi que holocaustum purum effectos, mactatis vitijs, Sanctorum agminibus iungat. Amen.

CONSIDERATIO XXXVII.

De sublimitate & magnitudine animi humani oriundâ ex Gratia.

Tantum experimur in animo nostro celsitudinem, vt licet virtutem, bonitatemque non habeat,